

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie del. do Prokuratury Krajowej Jerzego Kopcia,
w sprawie **K. P. i Ł. P.** oskarżonych o przestępstwo z art. 159 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 2025 r.
zażalenia obrońcy oskarżonych na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2025 r., w sprawie o sygn. akt III KK 619/24,
w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Tomasz Artymiuk Andrzej Stępka Kazimierz Klugiewicz

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. kasacji obrońcy **K. P. i Ł. P.** skazanych za przestępstwo z art. 159 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., postanowieniem z dnia 14 maja 2025 r., sygn. akt III KK 619/24, uchylił na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 października 2023 r., w sprawie II AKa 64/23,

utrzymujący w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 22 grudnia 2020 r., w sprawie II K 14/20 - i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 14 maja 2025 r. Sąd Najwyższy zastosował na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. wobec K. P. i Ł. P. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 12 sierpnia 2025 r.

W uzasadnieniu tej decyzji podniósł, że obaj oskarżeni zostali skazani nieprawomocnie przez Sąd I instancji za przypisane im przestępstwo na kary - K. P. 6 lat pozbawienia wolności, natomiast Ł. P. 5 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonych zarzucanego im przestępstwa. Groźba orzeczenia wobec każdego z nich surowej kary jest nadal realna, przy czym dla zabezpieczenia prawidłowego toku dalszego postępowania celem wyeliminowania możliwości podejmowania przez oskarżonych zachowań bezprawnych w tym zakresie, konieczne jest stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego. Jednocześnie zwrócił Sąd uwagę, że w przypadku oskarżonych brak negatywnych przesłanek określonych w art. 259 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca oskarżonych zarzucając obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść postanowienia, a to art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 i 4 k.p.k. polegającą na wyrażeniu w uzasadnieniu postanowienia błędnego stanowiska w przedmiocie oceny zasadności stosowania tymczasowego aresztowania w kontekście konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w sytuacji, gdy oskarżeni w toku całego postępowania, jak i w procesie wykonania kary zachowywali się i zachowują w sposób wykluczający jakiekolwiek podejrzenie, iż będą utrudniać tok postępowania, a co za tym idzie - brak jest podstaw do stwierdzenia zaistnienia podstawowej przesłanki stosowania jakiegokolwiek środka zapobiegawczego, jaką jest konieczność zabezpieczenia dalszego toku postępowania.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie, zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie obrońcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w zaskarżonym postanowieniu wykazano prawidłowo istnienie przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k., która w ogóle umożliwia stosowanie środków zapobiegawczych. Stosując wobec oskarżonych K. P. i Ł. P. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania (art. 538 § 2 zd. pierwsze k.p.k.), wobec ustania, z chwilą wydania wyroku kasatoryjnego, wykonania orzeczonej w stosunku do nich kary (art. 538 § 1 k.p.k.), Sąd kasacyjny uznał, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, wykazanych prawidłowo w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, istnieje duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonych zarzucanego im czynu.

Trafnie też wykazał Sąd Najwyższy, że wysokość grożącej oskarżonym kary uzasadniała konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przez zastosowanie tego najsurowszego środka zapobiegawczego (art. 258 § 2 k.p.k.). Przypomnieć należy, że podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego, m.in. w razie zarzucenia popełnienia zbrodni. Wypada przypomnieć, iż zarzucane oskarżonym przestępstwo kwalifikowane z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., stanowi zbrodnię (*por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11, OSNKW 2012, z. 1, poz. 1; postanowienia SN: z dnia 11 lutego 2025 r., III KZ 4/25, Lex nr 3827425; z dnia 30 grudnia 2024 r., II KZ 65/24, LEX nr 3827903; z dnia 11 lipca 2023 r., II KZ 46/23, LEX nr 3588003*).

Przepis art. 258 § 2 k.p.k. wprowadza szczególny rodzaj domniemania co do istnienia obawy, że oskarżony będzie - z uwagi na grożącą mu karę - bezprawnie utrudniał postępowanie, a tym samym nie ma w tym wypadku, tak jak to ma miejsce w sytuacjach określonych w art. 258 § 1 k.p.k., konieczności wykazywania, iż zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się oskarżonego. Innymi słowy, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, czy oskarżony podejmował już w przeszłości konkretne działania w tym kierunku. Oczywiście domniemanie to jest wzruszalne, rzecz w tym, że argumentacja zawarta w zażaleniu nie pozwala w

sposób jednoznaczny wykluczyć możliwości, iż ze strony oskarżonych nie zostanie podjęta obstrukcja procesowa. Wysokość nieprawomocnie orzeczonej wobec nich przez sąd kary pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu charakteru sprawy i rodzaju ciężącego na oskarżonych zarzutu, w pełni uprawniały do zastosowania wobec nich najsurowszego z przewidzianych prawem środków zapobiegawczych.

W konsekwencji więc, przy spełnieniu przesłanek określonych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych wskazanych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., przepis art. 258 § 2 k.p.k. może stanowić samoistną podstawę zastosowania tymczasowego aresztowania.

Dlatego analizując treść zarzutów zażalenia jednoznacznie stwierdzić należy, że nie podważyły one w żadnym stopniu toku rozumowania Sądu Najwyższego stosującego tymczasowe aresztowanie. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym przedmiotowe zażalenie podziela także przekonanie Sądu I instancji, że zastosowanie na obecnym etapie postępowania środków zapobiegawczych o wolnościowym charakterze nie byłoby wystarczające, by w pełni zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego po raz kolejny postępowania odwoławczego.

Nie dostrzega również szczególnych względów i okoliczności z art. 259 § 1 k.p.k., które nakazywałyby odstępianie od stosowania tymczasowego aresztowania.

Mając powyższe fakty na uwadze, nie uwzględniono zażalenia obrońcy.

[J.J.]

[a.ł.]

Tomasz Artymiuk

Andrzej Stępka

Kazimierz Klugiewicz